

עוד לא שכחו הרי פסטיבל הזמר בירושלים, והנה כבר יוצאים אמנים ישראלים למרחבי העולם. להשתתף בפסטיבלים בני-אומיים שונים.

להקת איש חסיד היה נמצאת כבר באירופה, והופיעה כבר באנטורפן, אולם לאחריה רונה נודע כי נוסף לסיבוב ההופעות שנק

אילן ואילנית במקום העופרים?

בע להם מראש, תיסע הלהקה גם לרומא כדי להשתתף בפסטיבל התיאטרון פרמיו רומא. אנשי בלילות ימצאו עצמם שם בחברה מכובדת מאד: ז'אן לואי בארו יעלה במס-

הצגת בכורה:

משהו גדול באולם הקטן

*** "איוון עדין" (הבימה - האולם הקטן)

בחזרה אל זירת הקרב של אדוארד אלבי, שהנחילה לו את הצלחתו הגדולה מי מפתח מורגינייה וולף: עולמו של הבורגני האמריקני האמיד. הפעם זהו ביתו של איש-עסקים, שיצא לגימל-אות, וחי עם אשתו התקיפה והשתלטנית, גיטתו האלכוהוליסטית, בתו המתגרשת בקביעות כל שש שנים, זוג ידידים מזרז שבא לבקש מיקלט מן האימה שתקפה אותם בהיותם לבד בדירתם. הבית הופך עד מהרה לגיהנום אמריקאי משפחתי, לפי מיטב המסורת של אלבי: גיהנום מאופק ומרוסן יותר מזה של וירגיניה וולף. אבל בכל זאת גיהנום. מצד אחד שולטת כאן הבדידות המפרידה בין הנפשות, מצד אחר קושרים אותן עבותות שאלבי אוהב לתאר: כבלים של אהבה ושינאה גם יחד, שלדעת אלבי אינם אלא שני צדדים לאותו קוף. ולכל אלה מטרף הפחד: פחד מפני המוות, פחד מפני החיים, פחד מפני שבירת מוסכמות ישנות, פחד מפני איבוד-עשתונות מוחלט.

אלבי נוטל שוב את כליה הנשק האהובים עליו: שכרות, היסטריה, חלל סגור של חדר אורחים. את כל אלה הוא מתבל ברפליקות חריפות ושנונות, בשפת רחוב מדוברת, המזכירה לצופה שהבמה אינה רחוקה כל-כך מן המציאות.

בקיצור: מחזה כתוב היטב שחסרונו העיקרי הוא הופעתו אחרי וירגיניה וולף. שהיה מגובש, אורגני ומזועזע יותר, מה עוד שכאן חוזרים כמה תכסיסים דרמטיים על עצמם, (השתמטות מכוונת ממתן תשובות לשאלות מביכות) והסמליות היא לעתים שקופה מדי (הסיפור על החתול השונא את אדוניו).

אך הצורה בה מועלית ההצגה מטשטשת את מרבית ההסתייגויות. התפאורה, שהקימה לידה פינקוסיגני על הבמה האינטימית של האולם הקטן, אידיאלית בצורתה ובצבעיה ליצירת אחרית המהוה, ותלבושותיה של אניה שגל מתאימות לה להפליא. שמעון פינקל, כראש המשפחה, סטלה אבני כאשתו, ומרים זוהר כאחותה השתיי-

מרים זוהר ב"איוון עדין"

גית טובים, ואולי אף עושים כאן את הטובים בתפקידיהם מזה זמן ארוך, רפאל קלצ'קין, עדה טל ועל דרואנוב סוגרים את המעגל בצורה משכנעת. בקיצור: ההפתעה הנעימה ביותר שהכינה הבימה לקהל מזה זמן רב. כנראה שאלבי מביא לה מזל.

נורית לצמד הניב עד עתה פירות מוצלחים כמו בעקבותי, בשנה הבאה (שהקליטו גם בגרמניה) וטרוה דימון, השיר שנכתב לפסטיבל הנומר הישראלי תקוחם כמו כן שהעבודה המשותפת תישא פרי גם בספליט.

פזמונים וביאו שיערך שם באמצע הקץ. יגאל, הנחשב לפופולרי בין זמרי הארץ, נבחר עלידי מארגני הפסטיבל, לאחר ש-האזינו לסידרה שלמה של תקליטים ישראליים. עם יגאל יופיעו גם האבנים המתנגלות,

גרת הפסטיבל את גירסתו הפסיכדלית לחיי-ראבלה, מארצות-הברית מביאים מחזה חדש של לרוי גינס (רכבת תחתית), והאנגלים שולחים להקה שתבצע את מאקבת והכושים של ז'נה, והאיטלקים ייוצגו עלידי מחזה קלאסי של מקיאוולי. בחברה שונה, אך מכובדת לא פחות, ימצא עצמו יגאל בשן, אשר היומן עלידי עיניית פאלרמו להשתתף בפסטיבל

לפני בכורה:

המיבטא של גולדה

בעזרתם האדיבה של שאול ביבר, גיל אלדמע (אנציקלופדיה חיה לשירי הישוב העברי) ויאן טימן, שהעמיד לרשותם ארכיון המטאטא. תלבושות בנוסח הימים ההם הכינה, בעלת הבוסקי - רחל ברזין. בין המשתתפים, כמה מצחיקים מקצו-

גולדה הצעירה מגיעה לארץ. קבוצת חלוצים מקבלת פניה. "אין דבר", אומר אחד מהם, "תוך כמה חודשים והמיבטא יעבור לך כמו כלום." האחרים שואלים עצמם מה יעשו עם העלמה. לרחוף מריצה אינה מוסגלת. "אולי מזכירת-חוף", מציע אחד. "השתגעתי", מת-נפלים עליו. "בשביל זה צריך להבין כי פוליטיקה. אתה מאמין שייצור עדין כזה יכול לשבת בחברת גברים? הלא ירמסו אותה לגמרי!"

כך משחזרים חברי תיאטרון יובל את

ציפי שביט ב"סרפן"

עיים שכוחם יפה במערכונים, כמו ציפי שביט וגבי עמרני, וכמה שכוחם יפה, בשירה, כשמירה ירדני, שהתפרסמה יותר כזמרת הקלטות. מירושלים שלי נשאר כאן יאיר קלינגר, מאת ואני והמלחמה הבאה הגיע לכאן גד קינר, רפי קינר היה המאהב בפנסטי ואלו גיטה שחורי באה מן החוג הדרמטי של האוניברסיטה.

הקו העובר לאורך כל ההצגה ומקשר בין התקופות השונות היא תגובת הזקנים שטענו תמיד, כדברי פזמון הפתיחה והסיים: א-ברוך / אין על מי לסמוך / הנועד של היום, / הנועד של היום, / זה לא מה שהיה / פעם. / כך אומרים הביילויים, ובני העליה הראשונה והעליה השנייה והעליה השלישית ועד עצם היום הזה.

הצגת הבכורה של הקוקו והטרפן נערכה בערב יום העצמאות באולם הבימה. סוף-סוף זכתה הבימה העברית הלאומית גם לחומר ישראלי מקורי.

גבי עמרני ב"סרפן"

עלייתה לארץ של גולדה מאירסון, בהצגתם החדשה הקוקו והטרפן. ההצגה, שצריכה לנצל את החיבה הבלתי-נדלית שיש לישראלי המצוי אל תולדות הישוב בארץ, משחזרת בזמר ובמערכונים את קורות ארץ-ישראל מאז ימי הביילויים ועד למלחמת-השחרור. ומאחר ואותו תיאטרון, עם אותו במאי (יואל זילברג) ואותו התמלילן (דן אלמגור) העלו הצגה נוסטאלגית אחרת, ירושלים שלי, נמצא כבר מי שהציע לקרוא להצגה החדשה ארץ-ישראל שלי.

"ההבדל בין השתיים", מציין יואל זיל-ברג, הוא כן שלגבי ירושלים, השתמש דן אלמגור בדוקומנטים, ואילו כאן נכתבו המערכונים מתחילתם ועד סופם. החומר להצגה נאסף עלידי אלמגור וזילברג,

"איש חסיד היה" יחד עם ז'אן לואי בארו

תזמורתו של דיוק אלינגטון, ג'ון באו, ו"עולמו של ארתור בראון" (אש). התחלה לא רעה לצבר שטרם מלאו לו עשרים, היוצא לראשונה את גבולות הארץ. ועוד פסטיבל, הפעם בעיירת הקיט היוגו-סלביט ספליט. לשם נוסעים "אילן ואילי-צ'ית", שכוכבם החל דורך לאחרונה ברצי-נות בשמי אירופה, מאז עשו כמה קלי-טות אצל חברת תקליטים גרמנית גדולה, ואף הופיעו שם בכמה מיצעדי פזמונים. בגרמניה ישנם המנבאים לצמד שירוש את מקומם של העופרים, והפסטיבל בספליט, המקפיד מאד על רמת משתתפיו, יכול להוסיף להם מוניטין במידה ניכרת.

ועוד נוסעת, לאותו הפסטיבל, המלחינה נורית הירש. היא כתבה את השיר אותו יבצעו אילן ואילנית, היא עיבדה אותו והיא גם תנצח עליו. שיתוף הפעולה בין

יגאל בשן אחרי דיוק אלינגטון